

af Landsstinget — indskrænket saaledes, at Statskassen kun skal tage Deel i de lovbestemte Bidrag til Alderstillæg og Pensioner, hvorimod de andre Bidrag, som maatte udskrives af Skoleraadene til at fyldestgjøre andre Formaal, der ikke saaledes ere bestemte i Loven, men som det berøver paa deres egen frie Villie, hvorvidt de ville anvende Udgifter paa eller ikke, ikke skulde have noget Tilsvarende fra Statens Side. Udvalgets Fleertal har i den Henseende troet at kunne følge Regjeringen og Landsstinget og har fundet en særlig Grund dertil i den Omstændighed, at dengang Loven af 8de Marts 1856 blev givet, var der, som bekjendt, en særegen Embedsmand, Dverfskoledirecteuren, som havde Bemyndigelse til at være tilstede ved de Møder, hvori Skoleraadene vedtog deres Virksomhedsplaner, og der gjøre Indsigelse mod enhver Foranstaltning, som han fandt ikke var tjenlig for Statskassen, og indaankte den for Ministeriet, som da kunde unddrage Statskassens Bidrag fra enhver saadan Foranstaltning. Denne Embedsmand er, som bekjendt, ikke længer tilstede, og hans Virksomhed udføres ikke i den Retning, saa at Skoleraadene nu have fuldstændig fri Raadighed over, hvorledes de ville fastsætte deres Bidrag, og det kommer ikke til Statens Kundskab, førend Regjeringen faaer tilsendt Virksomhedsplanerne, der allerede da ere vedtagne af Skoleraadene. Derved mister altsaa Statskassens Værger den Leilighed, de forhen havde, til titide at føre Tilsyn med slige Beslutninger, og deraf synes da ogsaa at maatte følge, at den Myndighed, der tidligere har været overdraget Skoleraadene til at kunne udskrive Bidrag af Amtet, hvortil Statskassen da var pligtig at skulle yde et ligesaa stort Tilskud, nu maa bortfalde. Et Mindretal i Udvalget, bestaaende af tre Medlemmer, har imidlertid frygtet, at hvis dette skete, vilde Skoleraadenes Virksomhed med at understøtte almeennyttige Diemed i Dplysningens Tjeneste blive væsentlig lammet, og har derfor hellere villet finde sig i den lille Uregelmæssighed ved som hidtil at lade Skolefondene nyde Godt af et saadant Tilskud fra Statskassen. Dette vil formodentlig blive begrundet nærmere af dem, og jeg forbeholder mig da

at komme tilbage til de Indvendinger, der maatte blive gjorte af dem mod Fleertallets Opfattelse. Dette angaaende det Forslag, der er stillet under Nr. 2. Dette Mindretal er imidlertid enigt med Fleertallet i, at forsaavidt den Bestemmelse skal blive staaende, som er foreslaaet af Regjeringen og tiltraadt af Landsstinget, er det ønskeligt at give den en noget nøagtigere Affattelse, end den hidtil har havt. Som den ligger for nu, forekommer det os nemlig, at der kunde opstaa Tvivl om, hvorvidt den nye Ordning skal omfatte det hele samlede Beløb fra 12 St. til det høieste Beløb — det være nu 32 eller 36 St. — og tillige omfatte alle Skoleraadene, selv dem, der ikke gjøre Brug af en saadan Bemyndigelse til en høiere Eigning. Det er vor Tanke, at det bør omfatte den hele Eigning og samtlige Skoleraad, og vi troe, at det ogsaa har været Landsstingets og Regjeringens Mening, og derfor foreslaae vi en Affattelse, som kan forebygge enhver Tvivl i saa Henseende, nemlig den, som foreligger i Forslaget Nr. 3. Dette er altsaa det samlede Udvalgs Forslag, men Mindretallets dog kun subsidiairt. Endnu er der stillet nogle Forslag under Nr. 1, 4 og 5, som kun ere stillede af 2 Medlemmer af Udvalget; men da jeg selv er et af af disse, maa jeg maaskee tillade mig at begrunde dem, skjøndt naturligviis ikke som Drøfter for Udvalget. Det er Forslag, der gaae ud paa, at istedetfor, at det høieste Beløb er sat til 36 f., skulde det kun sættes til 32 f., og Grunden dertil er den, at det sidste Beløb er det, som fra Begyndelsen er foreslaaet af Regjeringen, medens det er Landsstinget, som har forhøiet Beløbet til 36 f. Vi troe nu ikke, at man uden tvingende Nødvendighed skal gaae til at give en høiere Bevilling end den, Regjeringen har anseet nødvendig, og vi have ikke i dette Tilfælde kunnet see, at en saadan tvingende Nødvendighed var tilstede. Der er eet Amt, nemlig Ringkjøbing, som allerede er kommet i et temmelig stort Understud og har maattet angribe sin Reservecfond temmelig stærkt. Der kunde der maaskee være Anledning til at give en saadan Bemyndigelse, og Regjeringen har ogsaa i et Forslag, der angik Ringkjøbing